

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne understrege over for ministeren, at jeg ikke har tænkt mig at komme med nogen kritik af Grækenland eller for den sags skyld af Tyrkiet; hvis Tyrkiet gerne ville med i den fælles mønt, så må Tyrkiet jo selv bestemme det.

Men jeg vil godt spørge ministeren: Er der ikke to målsætninger i Unionen, som strider fundamentalt mod hinanden? Den ene målsætning er, at man gerne vil optage en lang række lande i et hurtigt tempo, og samtidig har man altså opbygget denne møntunion.

Jeg vil godt spørge ministeren, om ministeren ikke er klar over, at begge dele kan altså ikke lade sig gøre samtidig. Der må man vælge, for man kan ikke forestille sig i virkelighedens verden – det håber jeg i hvert fald ikke ministeren går og forestiller sig, for så bygger dansk udenrigspolitik jo på sand – at begge projekter kan lade sig gøre inden for en kortere årrække.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg kan da godt forstå, at ministeren som medlem af en regering ikke synes, det er det mest spændende spørgsmål at svare på, for det kan have karakter af at være lidt fornærmende over for grækerne, men der er jo nogle folketingsmedlemmer, der skal varetage danske interesser, og ministeren svarede jo ikke på spørgsmålet, om det, at Grækenland kommer ind i ØMU'en, er noget, der vil virke styrkende på euroen eller svækkende på den eller ikke gøre nogen forskel.

Den virkelighed, vi kender, er jo den, at Grækenland politisk og økonomisk i mange år har været et ustabil land, og før man kan have tillid til et lands økonomi, skal der gå ganske lang tid. Tyskland er jo et stærkt land, fordi de i mange år har vist, at de kørte med lav inflation og en ansvarlig økonomi. Grækenland har ikke den lange historiske tradition, der gør, at valutamarkedene, at de mange titusindvis af mennesker, der er med til at udbyde og efter-spørge f.eks. euro, kan fæste den samme lid til den del af det kommende euroland, der hedder Grækenland, som til den del af euroland, der hedder Nordrhein-Westfalen eller Holland eller andre dele.

Derfor er der selvfølgelig et problem her, og når ministeren siger, at det her går lige efter bogen, at Grækenland har ret til, men i øvrigt også pligt til, når det opfylder betingelserne, så at træde ind, vil jeg gerne sige, at det er rigtigt. Men er det ikke et problem, for hvis Græken-

land derefter falder tilbage – det er jo det, man kan frygte med højere inflation og med voksende budgetunderskud og gæld – skal man så smide det ud? Hvordan vil man så reagere inden for euroapparatet, og er det gearret til at banke et land på plads?

Hvis svarene ikke er ganske faste dér, så giver de jo en usikkerhed omkring euroen, der kan være medvirkende til, at den fortsat falder. Er det ikke trods alt rigtigt?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret. Jeg var ikke et sekund i tvivl om, at grunden til, at ministeren ikke svarede i sidste runde, alene var, at tiden løb ud. Det var også derfor, jeg gerne ville have givet ministeren mulighed for at være kommet igen.

Men jeg vil så spørge, om det svar ikke kan tages som udtryk for, altså netop en bekræftelse af, at hvis Grækenland kommer med i euroland, eller andre lande eventuelt på et senere tidspunkt kommer med, så vil euroen blive en endnu mere ustabil valuta i forhold til andre valutaer på verdensmarkedet, og at vi bliver nødt til at ræsonnere, at så har vi måske ikke den store fordel af at være med. Det betyder så, at så længe vi har den nuværende tilknytning til euroen, kan vi have en diskussion som den her og melde os ud af det samarbejde og eventuelt knytte os op på andre valutaer, det måtte være aktuelt at knytte sig op på på det tidspunkt, hvis de lande, der udgør det valutaområde, vil være med til det, hvorimod, hvis først vi har kvittet kronen og sagt ja til euroen, så er det en uigenkaldelig beslutning, der betyder, at så er vi med i suppedasen, i givet fald det måtte vise sig, at euroen udvikler sig endnu mere dramatisk, end det er sket indtil nu.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg kan næsten ikke lade være med at starte med hr. Thulesen Dahl: Der findes ikke en kran, der er så stor, at den kan sejle hen og løfte Danmark op og flytte os ud i Stillehavet, hvor vi kan ligge helt for selv, væk fra alle de andre. Danmark ligger, hvor vi ligger. Vi er en del af Europa. Det er dér, vi har vores nærområde; det er dér, vi har vores store interesse; det er dér, vi har brug for fred og stabilitet og gode, sunde økonomiske forhold omkring os.

Aldrig nogen sinde i verdenshistorien – og det er ingen overdrivelse, selv hr. Frank Dahlgaard bliver nødt til at bekræfte det, hvis